Я розкажу вам казку про Чипалака — хитрого, бешкетного хлопчиська. Дуже полюбилась ця казка моїм синам — Санжарові та Аскару. Отож слухайте.

Були собі дід та баба, а в них хлопчик завбільшки з мізинець — Чи па лак.

Дід з бабою все його просять дома сидіти, бо як забіжить куди, то де тоді й шукати. А Чипалак на своєму стоїть — він, мовляв, хоч і дрібненький росточком, а скривдити себе нікому не дасть. От через те і попадав він не раз у халепу.

Якось зустрів Чипалака вовк.

— Що воно за комашина? — дивує.— Візьму-но її та й злизну.

А Чипалак:

— Не чіпай мене, вовче, бо зроблю з тебе собаку.

— Хо-хо-хо! — зареготався вовк.— Де то чувано, щоб вовк собакою обернувсь! Та за таку зухвалість тут-таки тебе з'їм!

І проковтнув Чипалака. Проковтнув та й забув. Тільки відтоді не стало йому життя вовчого. Зачне підкрадатися до овець, а Чипалак усередині як закричить:

— Гей, пастухи, не дрімайте! Це я, вовк-вовцюга, крадуся, щоб барана зарізати!

Вовкові невтямки, що й робити. Кусає себе за боки. По землі качається. А Чипалак знай своєї:

— Агов, сюди! Бийте мене, лупцюйте!

Пастухи з палюга ми до вовка. Вовк — від них. Женуться пастухи, дивом дивують, чи не з глузду вовчисько зсунувся — біжить і репетує:

— Доганяйте, братці! Лупіть, не жалійте!..

Хоч куди поткнеться вовк — скрізь його підводить Чипалак. Звідусіль його гонять. Скрізь глузують. Охляв вовк з голоду, самі шкура й кості. Клацає зубами, скавулить:

— Що ж це за напасть така?

А Чипалак нашіптує йому:

— Біжи до Ташмата — в нього вівці жирні. Біжи до Ермата — там пастухи сплять.

А вовк сидить і хниче:

— Нікуди я не піду. Краще вже за собаку наймуся.